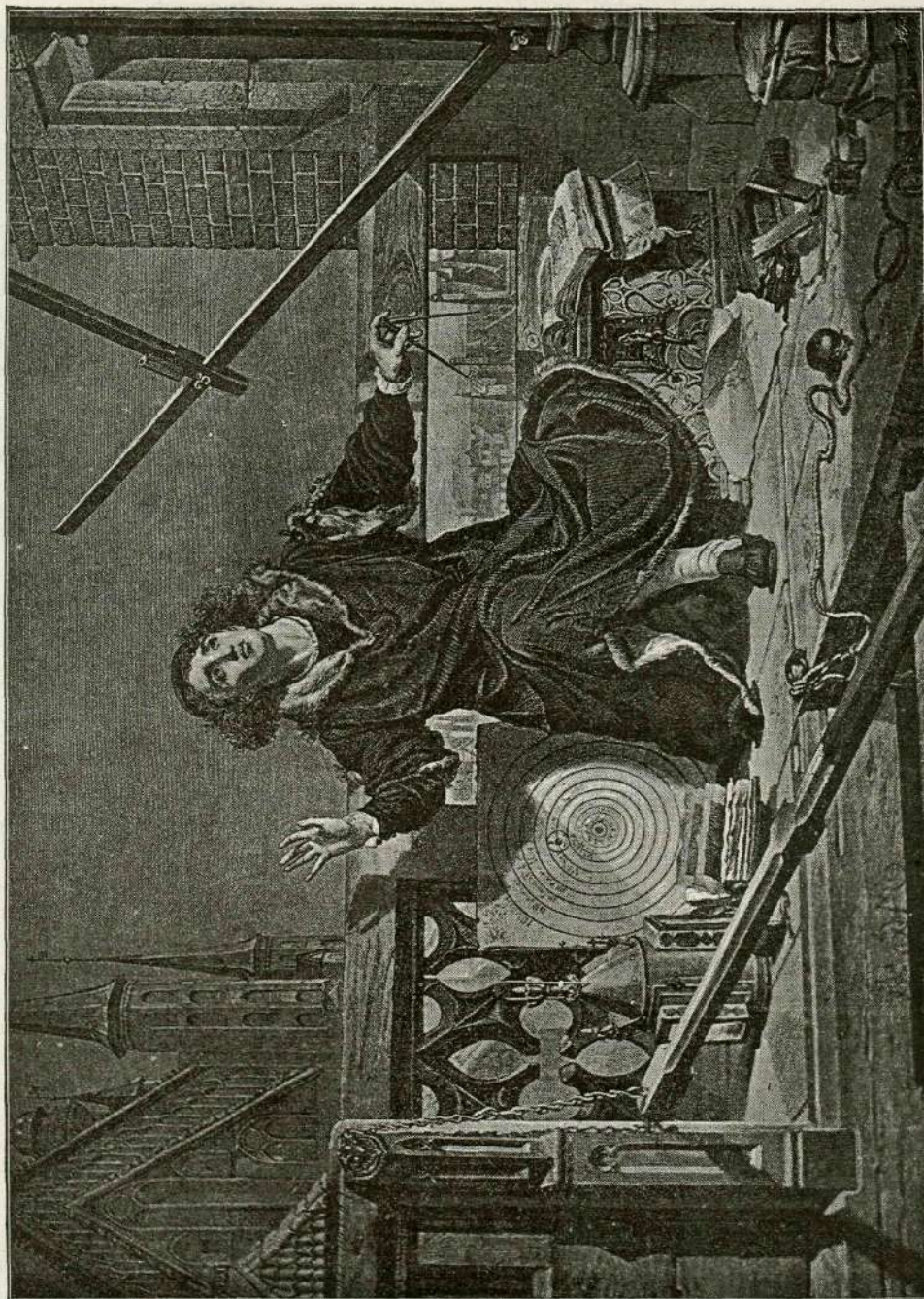

„Pustimo jo, Andrej, da pokoplje mater; potem pojdem jaz tje gori, pa denarje mi izročiš, da jo izplačam, veš.“

Andrej je prikimal. Nekaj se mu je mehčalo v prsih. Smilila se mu je Minka. Toda Recelj mu je že stokrat očital, da je premalo moški;

Nikolaj Kopernik. (Slikal Jan Matejko.)

če bi odnehal sedaj. — Za ves svet ne! Prašnik je modroval tako-le: „Recelj je moj tast, svetovalec, dobitnik in ima lepo posestvo, pa sam je. V oporoki me gotovo ne pozabi, prav

gotovo ne mojega Ivančka. Saj ga ima zelo rad. Kaj hočem! Človek skrbi najprej zase . . .“ Take misli so ga do cela potolažile ali mu otopile vest, kadar mu je nagajala.